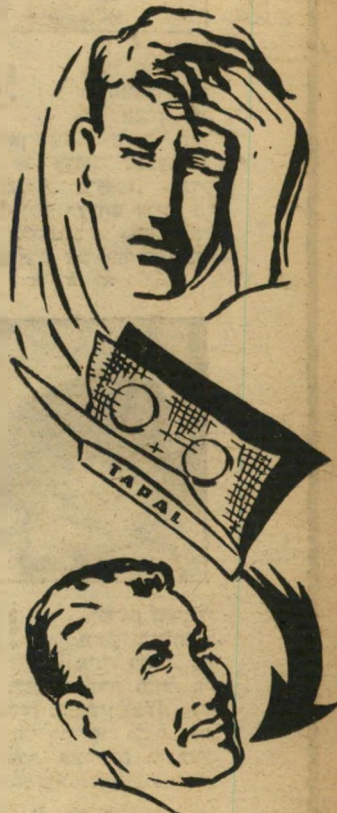

(המשך עמוד 5)

כאבי ראש

הצטננות ראש

מחושי שרירים

טפל ארבעה חומרים רפואיים בדוקים ובטוחים המשכי כים כאב מעודדים מדי כאון ומביאים להקלה מידי וממושכת.

אינו גורם לכאבי בטן והפרעות בעיכול

טבליות טפל ארוזות בזוגות באריזות צלופן היגינית ונמוכות לשמוש ביתי בחבילות בנות 40 אריזות, 80 טבליות.

עתידיהם המצרית, דבר שגרם להסתה חריפה בין ערביי פלשתיין נגד הבריטים והיהודים גם יחד. אחרי שקרתה תקרית בין הגודד שנשלח להגן על חיפה ונמלה ובין ערביי העיר, נבהלו הבריטים והוציאו את הגודד לרפיה, לשמירה על השבויים התורניים. שם נשאר הגודד משך שנה, דבר שגרם לשמועות שז'בוטינסקי רמו עליהן בכתב.

קבלה רוסית. מכתב זה הוא אחד מ-3550 מכתבים וכתבייד של ז'בוטינסקי שרוכזו בעבודת-גמלים במכון ז'בוטינסקי. חודש החליט יוסף פעמוני, דוקטור לתורת החיידקים יליד לנינגראד, הדומה לפרופסור בסרט רוסי ושהפך את המכון לעיקר חייו, לפרסם בולטין קבוע, לספר לציבור על המטמונים הנמצאים במרתף המרתח של מצודת-התל-אביבית.

המעניין ביותר מבין המיסמכים הראשונים שפורסמו: קבלה בשפה הרוסית. כתובה על גבי כרטיס-ביקור המעיד כי ז'בוטינסקי הוא סופר עתון מוסקבאי:

„קיבלתי מאת האדון יוסף בן זאב טרוח פלדור מדגניה אשר בגליל טך שלוש (3) לירות מצרים בתור נדבה לקפת גודד המת נדבים. כג' אדר תרע"ה, ז' ז'בוטינסקי.“

היתה זאת הדרך בה אישר ז'בוטינסקי בפשטות כי טרומפלדור הצטרף במצריים לרעיון הקמת האגוד.

ים

הכושי עשה את שלו

ירד גשם שוטף. על הכביש המוליך מסאך פראנצ'סקו עמדה דמות שחוחה, הרימה מדי פעם את ידה לעבר מכונית מתקרבת, אך לשוא. לפתע עצרה משאית-ענק עמוסת חביות לעיפה, ונהג כושי טובילב הזמין את ליאון פולד גלור (34), הימאי הישראלי השמנמן, לטרמפ בכיוון לחוף המזרחי של ארצות-הברית.

למרות שיקשוקן הקולני של החביות נר-קמה שיחת דעים לבבית שהביאה להומנת הכישי לסעודה משותפת בעיירה סמוכה לקנ' זאטיטי. בדרכם הלאה, מקץ דקות ספורות עצר הכושי, הסביר לגלור כי עליו לפנות נסייבוב. השני נפרדו בידדות, תמונה מלבית של אהות-עמם בויעיר-אנפין.

התדון האחורי. בהגיע גלור לעיירה בשתיים אחר הצות, נכח לדעת כי אין פרוטה בכיסו. ארנקו, ובו כל הסכונותיו, נעלם. כי עמדו אובד עצות, ננעץ מבטו בחלון מואר, התאור עזו ועלה לאותו חדר, שנראה לו כמשרד. צעיר מנומנם ובלתי-גמולח פתח את הדלת. גלור סיפר לו את סיפורו, שאל לעזרה.

הצעיר המנומנם התעורר כהרף-עין. המש-רד היה במקרה מערכת של עתון, וסיפורו של גלור היה בדיוק מה שהיה דרוש בכדי להחיות את גליון הבוקר. תמורת 20 דלאר הסכים גלור לפרסום סיפורו, הלך לישון בבית מלון.

למחרת יצא שלושה עיתונים יומיים בסיפורים נוגעים ללב על ימאי שחטף שנים מכספו על מנת להתחתן, נעשק מכל חסכר נותיו על ידי נהג כושי שהסיע אותו בטרמפ.

„זהירות — טרמפ!“ השבוע סיפר גלור, עתה איש צוות א/ק קישון, את סיפורו לכתב העולם הזה, ויתר מראש על כל תשלום, באומרו שהוא עושה זאת למען העתונות.

הארץ

מזכירות בית הנבחרים עוד לא נתבקשה להעלות על סדר היום הצעה לשינוי החוק שיאפשר לחוק להתחתן עם הטייס (הארץ).

יוסף ד. מימון, ירושלים ולעוף יחד אתו לכל הרוחות. נפצע השה בנהגו בטרקטור (כותרת במעריב).

יוחנן פרבר, תל-אביב והיה באחרית הימים ונהג שה בטייל.

רווק בן 35 משכיל ואלגנטי מחפש בת זוג מתאימה למשרת נשואין (מעריב). מרכיב דן, תל-אביב נא לפנות לשכתי-העבודה, למחלקת עזרות-דחק.

„ממילא אין הטרמפ מקובל כל כך על הנהגים הישראלים — כך שאפילו חברות האוטובוסים בארץ לא יפיקו תועלת מסיפורי — כפי שעשו זאת החברות האמריקאיות לאחר הפירסום שם!“

רת

אצבע החוק

אברהם בן יום טוב טראב (33) העיזור עכיהכרס לא היה בבחינת פנים חדשות ב-

באי בית-הכנסת, רובם סבלים, ירקנים ו-חנונים קטנים מבני עדות-המזרח, לא סלחו לו על כך, הפסיקו לדבר עמו והחרימוהו כליל. כשרצה אברהם לעלות בחול-המועד סוכות ולברך ברכת-כהנים מנעו זאת בעזר המתפללים בכוח.

הגרשוה גורשה. אברהם השתולל ו-צעק: „הכך ינהגו עם עיזור?“ ואיים בתלונה למשטרה. אולם המתפללים הקדימוהו והועיקו משטרה. כשהופיע סמל המשטרה אטיאס, מיששו אברהם היטב, נוכח שהוא באמת

תמונות השבוע

„חבורת האשׁ- יצאה בריקודים ברחוב דיוזנגוף בתל-אביב, הציבה לידה שורת שולחנות להתרמת העוברים ושבים.“

1250 ל"י נאספו במקום תוך שדוש שעות, נוסף על שטון ועגילי זהב שהובאו על-ידי ילדה בת תשע, מבעות נשואין שנתרמו בהם.

קרב באי בית-הכנסת הקטן ברחוב סירקין החיפאי. בהיותו כהן היה עולה מדי פעם למדרגות ארון-הקודש, סוגה לקהל ומברכו בברכת-כהנים.

הכל הלך למישרין, עד שגודע, לפתע, כי אברהם טראב כהן נשא גרושה לאשה. זה היה יותר מדי לקהל המאמינים מרחוב סירקין. לא הועילו הפצרותיו הרבות של אב-רהם: הוא לא נחשב יותר ככהן, על כי עבר על „לאו“ מפורש בתורה.

אך לא, איש כאברהם יותר על כהונתו. כשהגיע תור קריאת התורה והוא לא נקרא, שעה שבמקרה לא נכח אף כהן אחר בבית הכנסת, אור העיזור כגבר חלציו, רץ ותמש את ספר התורה בשתי ידיו מבלי שאיש ינסה להתנגד לו מחשש לשלומה של התורה. כך זכה בעליה לתורה.